

Norsh, Lørdag, Efter. den 5/2 80.

Kære Edoard!

Nu har jeg hele Aften forspæret sigt
tid til at skrive til dig for at
sætte dig for dit første kjære Brev
for at kunne glæde dig med de
Ligge, som jeg forleden Dag ikke
kunne sende dig et Tele-
gram om. I Dag har vi da en stille
fredelig Lørdag paa Norsh. Ude er det
stille mildt Vind med Sneflaas, og jeg
har ikke været udenom Døren i hele
Dag. Aarsagen dertil er nu ikke blot
Døveknub, thi jeg jo ikke kan
regne, at denne Dags Røst er god
overblik og Ugeens Røst og Træthed,
men ogsaa den, at jeg har lidt
Frost i Tønde, saa jeg
oppe vil spare den for Støv-
trængsel idag. Jeg har
faaet Spillebordet ind
paa det Stue, hvor var
Whist altid plejede at
gaa for sig. Maria volder
Bordet og arbejder og
loves, Dagmar skriver,
Lover er ude og slaas
med Sneballer, og jeg vil
saa med mig en liden
liden Papir med den
entferntede Fjende. I
den har du Litterationen.
Saa forst og fremst
Tak, fordi du saa
hjarligt og trofast
følger mig i disse
Tider, hvor saa
mange Spørgsmaal
har været oppe. Jeg
vil bare med
engang sige dig, at
jeg fortaar dig i alt,
hvad du skriver, du
maa ikke tro andet.
Men jeg føler mig
og saa saa fuldstændig
overbevist om, at du
for du skriver, i mit
sted vilde have
handlet ligesaa med
Henne til Løve. Sagen er,
at jeg simpelthen

ifølge min indse Træng ikke har kunnet
hændede anderledes. Det var en Ting,
som gav sig selv saa naturligt, at
der ingen Tvivl var, og ingen Overveil-
sig har heller frembragt nogen Be-
særlighedens deimod. End der maag, sam-
endnu prikker mig lidt indvendig,
saa er det, at ji ikke har givet nok
for Solbergs Bønn, at ji ikke har
taget flere til mig, som ji en Tind
skulde paa. At have taget Lucre
er indet Offer, thi ji har derved ikke
givet slip paa noget ombudet af
mit eget, hverken i Retning af person-
lig Fæhede eller i Retning af mine per-
sonlige Interesser. Dief Ting vilde ialfald
førel, herovers, naar det var Tale om
at tage flere Bønn. Men her er mit
Jeg inde og gaar, og ji skal ikke nog-
de for, at Dit Vennekens har været
mig et Værks om at være foregigt
af ikke paataji mig mere end jeg lige-
saaer for mig selv kunde gennemføre.
Naar Di saa lille "Wally" Rung sig til
mig, saa vilde Di nok kunne forestaa,
at der rører sig noget indeni mig,
som siget, at jeg nok maatte have
Stad for to saadanne Lmaa. Men det
kan godt være, at jeg selv kunde
synes, at ji havde taget for meget paa
mig, - endhjønt - skal ji egentlig tro
det, naar Hjertet banker i den Retning?
Nu, jeg har ikke givet efter for denne
Træng, og det netop af den Grund, som
Di fremholder, nemlig at det kunde
valde en Forandring af mere væsentlig
Art i mit Liv. Her er, hverken med
Lucre eller med Wally, Tale om

Der økonomiske Hjælp fra min Side,
thi for det første har Salbergs Væsen
og Bekjendte legnet sig for saa store
Bidrag, at Børnene de Børn, som ikke
ere optagne af Folk, som deres egne,
ere tilbred med Hensyn til deres
Spise under Opvoiketen. Hvad som
kunne gives, det er selvs det person-
lige, det faderlige Forhold, - det bliver
Saguel. Her maa j, da faa takke
dig for dit hjertelig Vennehilhed om
de 400 Kr., - Du er dig selv lig, Gud
signe dig for det! Men, kjære Tid-
værd, til Dato er det overflødig, og
j, foreslaar derfor, at Du ventet
med Hjælpen en Stund endnu. Situatio-
nen er nemlig for Tiden den, at Kun-
to af Børnene, nemlig Wally og Axel, de
to mindste, ikke ere auctagne. Det er
derfor befeemt, at pib to indtil videre
skal vare hos Salbergs Løfne, som der-
for skal have en aarlig Godtgjørelse, da
de nemlig selv ikke har mere, end hvad
de ^{selv} behøver. Nu har vi jo midlet her til
for de første Aar, men j, forunder
muligheden af, at Salbergs ^{Hustru} Bekjendte,
naar et eller et Par Aars Tid er gaaet,
kan blive trokne og inddrage sine Bi-
drag, og da bliver det Salbergs nærmeste
sode faar slutte sig sammen og tage Taket.
Da faar j Lov at benytte dit Tilbud
og komme til dig, og da kanke du som
vi andre vil vare med paa et aarligt
Bidrag af et mindre Beløb, eller mo-
get en Gang for alle. Men den Tid
den Sorg. - Da j dog ser, at du ogsaa
gerne vilde lalle mig lidt ved Dit

Ethed, og da j netop i dtef Dag haarden
 loyge tilkøbet Nr. 400, saa er j saa
 yoi at laane dem af dig indtil sidste
 April, eller for til udmær Vid, forsaavidt
 Du maatte have Præg for dem. Der
 behæeres blot et Ord for dig, saa skal
 de vere tilbede. — Januar var reager,
 Dispatchesen kvote kun 50 Kowd, men
 saa blev Februar desto bedre. Plytt ar-
 bejder for tiden paa en Dispatche, som vil
 bringe mig en Indtægt af Nr. 250.
 saa haver j for fort Gang Signings-gage 133..
 saa har j 2 offentl. Plager 45..
 og saa hos Mor 150.
Nr. 578.

saa den bliver bras. J skriver dette til
 dig, fordi j ved, at det interessere dig at
 vide, hvorledes j har det i Lykt og Lynd,
 og fordi vi havde talt derom, om
 det iafteu havde sidt med min Side.
 Oppefor om de aenevante 400, saa har
 j altsaa lazt dem ud igjen af Banken,
 og indfærdiget et Præis for dem, hvilket
 j har lazt ind i din Bankbog i mit
 Jernskab paa Kontoret. —

Kære Edvard, j er ganske skamfuld
 ved at bouke paa det Brydeni, du
 har haat for min Skyld med mine Sæger.
 Du maa sandelig ikke argre dig for
 min Skyld, thi sandelig, det er jo du,
 som har haat hele Väien med
 Udgiuelen, og det saa meget større ^{hig}
 end du ~~sandt~~ ^{maatte} have haat. Du skal for
 min Skyld ikke argre dig over Haanen,
 thi du kan sandelig have nok med
 at argre dig over haen for haer Ad-
 færd med dine egne Sæger (den ene eller

2. Affaire). Men overhovedet: Mensch,
ärqve dich nicht! Jam det hedis
i Karlsruhe. Det er dog en gylden Regel.
"Best me kunde leve ebbe dat!"
som Striden sa. - Jz har nu faaet
Korrektur fra Kaiser med Ordre
til at tilintetgjøre det eksisterende
Oplæg. Det var nu endelig beav, at
han endre föiede sig heri. Tak
for det altsammen! —

Idag er det 14 Dag, siden vi spillede
8 høndigt paa Nocht, men da her nu har
været tro 4 Søndage paa Rad, faaet
vi at burde pausere idag. Derimod haa-
ber vi at faa en Ofte i denne Uge,
hvis det bliver saa godt Veir, at Tommy
Betty Wallem, og Fru Winge, som er det
endste, der er her, kan høre medover
til Byen. Vi fejder os allesammen
voldelig, og du kan nok tænke
Dig, hvorledes et smagt Understeg-
kede at swing sig fra alt Dag-
skrovet ind i Toverens Stuen.
Saa bliv vi Max ting og lys og let!
Vi har spillet Schumanns 6 diat, 6 diat, 6 diat, 6 diat,
og nothe gang skal vi spille 4 diat. Efter-
haanden gaar det bedre og bedre,
og vi er voldsomt interesseret allesam-
men. Og saa Kaisermaxs den kluge
udmarkt, men vi har til dafs ikkes
moderent og tilbørlig efter hinanden,
men nothe gang skal ogsaa den gang
vakkert. Vi slaaer begge Flyglerne op,
og derud opnaar vi den fordel, at vi
hører hinanden godt. Ja du har jo
mig en rigtig stor Glæde ved alle 8 Hou-
dig = Waffelken. Men det er ikke blot

den aandrige Myttele, du har sørgt for!
Du gjør dig nemlig ingen Yde om, hvor
leds Gaaubryskene fruges, naar
vi med Quasi - Kunstner Appetit
sætter os til Aftensbordet! Jy dricker
din Skaal i drave overpaal! Kandsal-
gjen glimrer fremdeles ved Jis Tra-
varene. Bare det simple Middel af
spise meget lidt til Frokost og en Af-
peltin eller nogle drues i Køllet af
Fornidtagen har kureret mig fuldmen-
dig. - Den Fjeldtur har Jy ikke været
- sigt, Jivis 2 - to - Gange, siden
du reiste. Nei, det faar være til
du kommer hjem, det blir ikke til
naget for den Tid. Men, Edvard, saa
skal vi ogsaa sørges for, at vi ^{bedre} ~~naar~~
benyttes den deilige Sommertid, vi kan
være sammen. Jy har følelsen af,
at vi har ladet meget gaa fra os
naar, men det var jo rigtig nok ogsaa
et Villaveir de fleste Tøndag, vi kunde
komme løs. Fruergaard, Lauranget
og Leden, det faar være vore Gudstjen-
steder til Sommeren. Jy ~~har~~ ^{gjerning}
Ludvig de Pindt, hvormed vi spiste
Lytetøist af Minas Krutke paa den
første Hel'dagstur, vi havde. Den
var ikke daarlige! Saa er der ogsaa
andst Minde, som det er saa godt
at souke paa nu ved Vintertid, og
det er den uforglemmelige Fintretter
ja al den Skjønhed, Fruyblomsting!

Kolaren om Aftenen paa Fjorden fra
Løide til Løfthuset, og Turen over
Kaukaammen med Jænter, - det
var herligt!

Men jⁱ glemmer jo rent at fortælle
Dig nærmere om den store Rejse,
hvorom jⁱ telegraferede til Dig for-
leden Dag. Oppeen var jo, at kunne be-
saa billigt i Byen ~~den~~ Vintermaa-
nederne, at det ikke blev dyrt og end om
jⁱ baade paa Crocht, som jⁱ altsaa
du kunde beholde. Og dette lader sig
nu gjøre. Efter at have talt med Hotel
Hotel, som naturligtvis var forholdsvis
dyrt, henvendte jⁱ mig til Hotel
Smeby, som nu har et udmerket
Renoveret, og paa hvilket der nu
jsaaledes 2 Etager. Og saa har jⁱ faaet
Tilbud om:

at paa for Marin, ^{midlerne} Læver og mig 2 Væm-
melig Værelser med Udsejls over Vaagen,
Fjorden og Afskæm, med Rum til mit Pjægel,
med 1 særskilt Værelse til Kæm, med
Frokost, Middag, og Aften, med Lys og med
Ved, og med Tilladelse til at have
Dig og Nina og Børne og Nancy hos os
for tilsammen 150 - et Hundrede
og femti Kræver om Maanedu. Det sy-
nes mig saa forbeholdt billigt, at det
synes faktisk utroligt, og jⁱ tror ikke jⁱ
skuffer mig selv, naar jⁱ mener, at
jⁱ i ^{paa Værelse} Vintermaanedene, som jo er de
dyreste, vilde bruge det samme
til Husholdningen med Lys og Ved.
Jⁱ blev saa glad over denne Op-
lyselse, at jⁱ ikke kunde jⁱ mig

for at telegrafere til dig, dog du nok
kan tænke, at du er bleven meget be-
ruget ved mit forrige Brev, ligesom du
selv har gaaet i en forunderlig Gauding
angaaende, hvad du skulde blive til
altsammen. - Jeg har nu for 14 Dage siden
tiltraadt Ligningssekretærposten, som synes
meget behagelig, og vistnok paa et ^{småt} meget bedre
og hos mange Fordele fremfor Fattigheds-
sekretærposten, som du for havde.
Det er nu bare mit Haab, at Blyets
snart maa faa en lignende Post. -
Jeg har ikke faaet fortalt dig noget om
Petersens Foredrag, men du kan nok at-
ter om har paaet derom til Niina. Fore-
dragene var begge fortreffelige, det gik godt
at møde en saadan Ideelitet i de Tale
med en saa positiv Kraft i sig. En
aften var jeg sammen med ham hos Claus
Hansen. Han har paaet Alderens Ro over
sig selv for, men under ^{resten af} Foredragene var
han bare Liv. Der var meget saa mildt
og human over den ~~Ligningssekretær~~ han
den Maade, hvorpaa han havde
sine Synspunkter. Jeg kom ikke til at
tale med ham hos Hansen. - Folk, vi bla-
serede Folk, indvender mod hans Foredrag
i Lovlighedsagen, at det var lettere kjendte
Ting, men - det er jo ikke det samme er det,
men derimod, at Lagen bringes paa Bane,
og at Landhoderne udtales. Marie, som
jo aldrig har været nogen Petersensianer
var meget begejstret og betag, at
hans Hjertelag, og vist er det, at
hans Foredrag har været mange.
- Det nyeste i Politiken er, at Offe-
dlerne og Næire har sloet sig

3.
sammen i Horthingst, men denne
Forbindelse kommer jo ikke i uventet.
Kongregid, det kunde være det samme,
hvem som sloges og seiede i
Thingst, naar det bane var vitteligt
at der var Trang til virkelig frisk
Luft, Lys og Frihed og Hjønhed, ikke
bane i politisk Henseende; men
jo er bange for, at denne dybe
virkelige Trang hos alle Partier slü-
ges af det sympatiske, bære, poli-
tiske Syn og Hæo.

Lorleden Dag fik jo fra den ene af
"minne Wieninger" Frau Luisea Lios,
sendt endel Sang af hende; Høyle af
den var virkelig vakker, i et Par
af dem var ~~det~~ naturligvis Wagner
side og gik, - men der kunde gaa
de, som vorre være. Jo glemt
ikke den begejstrede Aften i Bay-
reutherparken. Ja, sandelig, det er
mangt for Lind, at have oplevet
Takt og "Pareival" der! Skuld det vir-
kelig kunne opleves til Høsten?
Karlshad bliver forhaabentlig uindvending, men
detta burde jo være en grund mere, til at
"det vidunderlige" kunde ske. Vi faar
nu se. Gudskelov, at Johansfeldt
ere i Baghaand! Men ikke reiser jo tid
mere alene. Fra det Gieblig jo var uden
sig, var Turen intet vord. Det store Hø-
melighed er, at kunne gløde sig vi to
sammen! Lev saa vel du hjemme, hils
Nina! Marie hilps kjærligt!

Ju
Frank

Maudag 6te Febr. 1844.

Kære Edoard!

Jeg er netop kommen paa Kortet, men jeg kan intet fortælle mig, før jeg faar talt med Dig, thi jeg har netop faaet Dit sidste Brev og er saa spildt af det profete, inderlige Uanskab, som strømmer om mig fra hvert Ost. Gud velsigne Dig, Du kjære kjære Edoard, og Gud give at jeg maas kunne gjenjælde Dig al sin profete Kærlighed. Ja, ja Edoard, vi ved nok, hvad vi i dette Fiendtlige begynde fælt, det er noget saa dybt langt inde i Hjertet, at Ordet ikke findes. Men i Tanken har jeg sin Haand, og saa er vi hinanden gode ind i Finen! Tak for Alt, Du min egen egen Edoard!

Jeg er saa glad over, at jeg telegraferede, thi fra det Fiendtlige vil du altsaa have seet, at alle Vanskelighederne ere løste for mig, og at vi fremdeles om Sommeren skal bo, "hver under sit eget Fingertre og sit Vintre!"

Men jeg er ogsaa saa glad over, at du har sat dig ind i mine Forholde, thi mit først vil du kunne forstaa at gløde sig som jeg over alt det, jeg har opnaaet. Skønt at kunne sidde sørgeløs paa Noebt om Torrens og bo i en hyggelig Pension om Vinteren. Det er kun et Læber herved, og det er, om jeg og Nina skulde ville bo en Vinter paa Troldhaugen. Men ellers herfor er der Raad. Thi da vi lader hele Kiøbenhavn med Gænglender og alt blive staaende paa Noebt, saa vil vi ofte kunne tage derop, og ofte vore hyggelige Aftener paa Troldhaugen, vil du fremdeles kunne høre et Traa-ko over for Noebt. "Nu er det godt Altsammen", som Nicolayen sagde. Men det, som gjør lykkelig over alt det er, at jeg har igenne Altsammen har følt Dit inderlig, profete Uanskab, Du trykberste Uanskab min! Gud velsigne dig! Tra-a-ko! Den 18. Febr. 1844

7. Nei, det faar ikke hjælpe, om Brevet bliver en
hel Bog, ja kan ikke undvædende satte mig til
at arbeide paa. Jeg synes ja er saa lette-
lig, naar ja tænkt paa at trænge - det er
ja paa Noget. Træd Kongen, et lyfheligt
Ujens, og saa et sorgfuld Udkomme, takket
være Toster. Saa vil ja da ogsaa arbeide
paa, at være en nyttig Borger og arbeide
med lyst Sind ved Tanken paa, hvor meget
ja har opnået. "Meine og fette, end og
hadde fortjent!" Men saa faar ja arbeide
paa at gjøre saameget ja kan i den Stil-
ling, hvori ja gjennem Aarene er kommen.
Jeg kommer til at tænke paa en Yngling i det
Brev, "enten er du kommen over alle Kin-
neriske Aufseherer", ja, er du, - det maa
vi tale lidt med hinanden om. Du kjender
jo fra mine Breve i Kist, hvorledes ja
maanedgang var tilmode, men Du ved
ogsaa ligesaa godt som ja, at det er for-
sent for mig at blive det, som betegnes
ved et saa helligt Begreb som "Kunstner".
Og om nu Forholdene i Livet tidligere har-
de stillet sig saa, at jeg istide var
vaagnet til Bredvidthed om Mønligheden
af, at ogsaa ja kunde blevet en Gjenar
i det store Tempel, saa - ja saa var Li-
vet blevet et helt andet, end det er, og
det af den Grund - men den er jo ikke grund
som sikker - at ja da vilde kinnet virke in-
get, som fyldte hele min Person, og derfor
maaske udrettet noget. Men man bliver
ikke 37 Aar for intet, og ja fortsaar nu,
at det er lange siden, at min Livsbane
skilte sig ud fra de øvrige Spor, saant

Lokomotivet nu (nr 7: F. G. B.) ikke kan komme
over paa det andet Spor, saa fôrke - hvor-
hen! Nei, det er fôrdeslôt at sidde og
fordybe sig i Gaden og i Ordrebetninger,
saa ikke hâre Virket. Hver sit og ikke
kunne blive Virket. ~~Men~~ ~~disse~~ ~~Tone~~,
aber - Freunde. God the God, Livets
reminer baade Opværet og Livsglade
nok - bare tank paa den g. svôste
Sats og paa Schillers Ky! Lad saa Op-
gaven være at fôdes med den Store
Glædelighed, saa den g. Junger am, og
den store Glæde ja, hver isigt mit
vine Seel. Jein reunt af den Orden
reunt! Se saa ja af saa det daglige
Arbeide, hvor det saa lyg, Vand,
fordi man den skat håre istand til
at lise den Store Opværet, den store
Glædelighedens Opværet, isigt til Fôr-
hold til "alle Mensch = Brûder".
Saa fôrke ja, at ja ikke for abid at
gode, end bare håre mit fôr, hvor
lang ja lyg til agter håre. Altsaa
summa sammareunt, isigt Mod
Stoique! Sat, endrin den gave, håre
håre Edværd, fôr at gode du har
veret mit i dele Dage. Je er tilvode
saa aa je etter håre paa Kavet er
kommen ind i en lind byg Stk. Det er
en lil tid isigt ja fåle mit saa ökono-
misk lyg saa nu etter "Stille". Men
ja har isigt lort at håre håre aabere og
pass paa mit selv, det håre ja, og saa
gaa det håre - fuld Fôr farover!
Tak fôr at den Glædelighed isigt dir! Den

Frank: